

ת"פ 19076/05/14 - מדינת ישראל נגד מוצטפא עמר, חגאז חגאז

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 19076-05-14 מדינת ישראל נ' עמר(עציר) ואח'

בפני
בעניין
כב' השופטת אליאנא דניאלי
מדינת ישראל

נגד

הנאשמים
1. מוצטפא עמר
2. חגאז חגאז (לא בעניינו)

גזר דין לנאשם 1

רקע

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום הנושא 7 אישומים. לאחר הרשעתו הסכימו הצדדים על ביטול ההרשעה באישום השלישי בשל קושי ראיתי, וההרשעה נשוא אישום זה בוטלה. נוכח דברים אלו נותן הנאשם את הדין בגין ביצוע שש עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק בניגוד לסעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, חמש עבירות של גניבת רכב בצוותא חדא בניגוד לסעיף 413(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ביחד עם סעיף 29(א) לחוק, ניסיון גניבת רכב בצוותא חדא בניגוד לסעיף 413(1) לחוק, חמש עבירות של גניבת רכב בצוותא חדא בניגוד לסעיף 413(1) לחוק, החזקת מכשירי פריצה בניגוד לסעיף 409 לחוק, החזקת כלי פריצה לרכב בצוותא חדא בניגוד לסעיף 413(1) לחוק ביחד עם סעיף 29(א) לחוק, ושימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר בניגוד לסעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969.

2. על-פי עובדות האישום הראשון, עובר ליום 24.4.14 קשר הנאשם עם נאשם 2 להיכנס לתחומי ישראל ולגנוב כלי רכב שונים באמצעות רכב מסוג G.M.C (להלן: "הרכב"). ביום 24.4.14 בשעה 11:45 לערך, נהג נאשם 2 ברכב, בו נסע הנאשם. הנאשם יצא מן הרכב בסמוך לאופנוע והחל להזיזו אל עבר הרכב. משחלף עובר אורח במקום, הפסיק הנאשם את מעשיו, חזר אל הרכב והנאשמים המשיכו בנסיעתם. בהמשך התבקש הרכב לעצור על ידי כוחות משטרה, אלא שהנאשמים המשיכו בנסיעתם כאשר כוחות המשטרה רודפים אחריהם, תוך חציית צמתים בניגוד לאור אדום, פגיעה ברכבים וגרימה לרכבים אחרים לסטות מדרכם כדי למנוע פגיעה. בהמשך יצאו הנאשמים מהרכב והחלו לברוח. שוטר רדף אחרי הנאשם וצעק לו לעצור, אולם הנאשם המשיך בבריחתו. בהמשך השיג השוטר את הנאשם עמוד 1

וניסה לאזוק אותו, אולם לא הצליח בכך בשל התנגדותו. גם בהגיע שוטר נוסף לסיוע, נאבק הנאשם בשוטרים. הנאשם אף הורשע במסגרת אישום זה בהחזקה בצוותא של מגזרי מתכת ומברג, המשמשים לפריצת רכב.

על-פי עובדות האישום השני, ביום 23.4.14 בין השעות 10:00-13:15 יצא הנאשם מהרכב, גנב קטנוע, והעמיסו על הרכב, ביחד עם אחר.

על-פי עובדות האישום הרביעי, ביום 3.4.14 בין השעות 09:10-14:30 יצא הנאשם מהרכב, גנב קטנוע, והעמיסו על הרכב, ביחד עם אחר.

על-פי עובדות האישום החמישי, בין יום 2.4.14 ליום 3.4.14 יצא הנאשם מהרכב, ניגש אל עגלה נגררת הקשורה לגדר בטיחות עם מנעול, חיבר אותה אל וו הגרירה ברכב, גנב אותה ביחד עם אחר ונסע מהמקום.

על-פי עובדות האישום השישי, ביום 2.4.14 בשעה 12:18 לערך, יצא הנאשם מהרכב, וגנב אופנוע בכך שהעמיסו על הרכב עם שני אחרים.

על-פי עובדות האישום השביעי, ביום 27.3.14 בשעות הבוקר יצא הנאשם מהרכב, וגנב אופנוע בכך שהעמיסו על הרכב, עם אחר.

כל המעשים בוצעו בפתח תקווה, תוך שהנאשם שוהה בישראל שלא כדין.

טיעוני הצדדים לעונש

3. **ב"כ המאשימה** טענה כי במעשיו פגע הנאשם בערכים החברתיים של שלום הציבור ושמירה על קניינו, רכושו וגופו של האדם. נטען כי העבירות אותן ביצע הנאשם פוגעות בתחושת הביטחון של הפרט, וכי הפגיעה בביטחון הציבור ממשיה בעבירות אלו וטומנת בחובה סיכון למפגש בין בעל הרכב לגנב, אשר סופו עלול להיות התלקחות אלימה בין השניים. כן עלולה להישקף סכנה למשתמשים בדרך, שכן עבירות אלו מובילות לעיתים למרדפים מסוכנים. נטען כי העובדה שהנאשם גנב אופנועים ולא כלי רכב פרטיים אינה מעלה או מורידה לעניין מידת הפגיעה והחומרה, וכי מדובר בעבירות אשר קלות לביצוע וקשות לאכיפה.

נטען כי הנאשם רקם, תכנן והוציא אל הפועל 6 אירועים שונים של גניבת רכבים וניסיונות לגניבת רכבים על פני כחודש ימים, כשהוא נכנס למדינה לצורך רווח כלכלי ותוך פגיעה באזרחים שומרי חוק. לעניין האישום הראשון נטען כי התנהגות הנאשם כאשר ברח מהשוטרים וסירב לעצור בנסיבות המתוארות בכתב האישום מלמדת על עזות מצח, זלזול, והיעדר מורא.

באשר לעבירות השב"ח נטען כי הנאשם פגע בזכותה הריבונית של המדינה לקבוע את זהות הנכנסים בשעריה, בפרט כאשר מטרת הכניסה הינה לצורך ביצוע עבירות ולא לצורכי פרנסה.

המאשימה טענה כי נסיבה לחומרא יש בעובדה כי האופנועים לא הוחזרו לבעליהם, וכי מתחם העונש הראוי בנסיבות המקרה לעבירה של גניבת הרכב הינו 15-30 חודשי מאסר בפועל, תוך התחשבות בכך שהעבירות בכללותן בוצעו תוך שיטתיות ותכנון ע"י תושבי השטחים, בצוותא. לעניין עבירת הניסיון נטען כי אין לראות בה נסיבה מקלה, שכן לא נבעה מתוך חרטה, ובשים לב לכך שהעונש על עבירת הניסיון זהה לעבירה המוגמרת.

עוד נטען, כי התסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם הינו תסקיר שלילי, המלמד על קושי בנטילת האחריות ועל מסוכנות להישנות העבירות, ובשל כך מהווה נסיבה לחומרה.

בסופו של היום עתרה המאשימה לעונש מאסר במרכז המתחם הכולל, שהינו לשיטתה בן 30-54 חודשי מאסר, להטלת מאסרים מותנים, לפיצוי ולקנס.

4. **ב"כ הנאשם** טען כי הנאשם הודה ולקח אחריות על מעשיו כבר בתחנת המשטרה, וכי שיתף פעולה עם המשטרה באמצעות עריכת דו"ח הובלה והצבעה, עובדה שתרמה לגיבוש הראיות בתיק. הוא לא ניהל הוכחות וחסך זמן שיפוטי. נטען כי הנאשם יליד 1993, בן 20.5 בעת ביצוע העבירות, אשר נכלל בקטגוריית צעיר-בגיר, נגרר ע"י האחר מבלי להבין את הפסול במעשיו, ונוצל על ידו בשל גילו וחוסר בשלותו, באשר השותף הוא הדמות הדומיננטית שתכנן את האירוע, לקח את הנאשם משטחי הרשות, אבטח את הגניבה, ושילם לנאשם 400-500 ₪ לכל אירוע.

נטען כי הנאשם נעדר עבר פלילי, הוא עומד לדין וימאסר לראשונה בחייו, ואין לו תיקים תלויים נוספים. לעניין נסיבות חייו נטען כי התסקיר מלמד על דלות ועוני במשפחה, המונה 11 ילדים. הנאשם התייתם מאביו בהיותו בן 13 ועבר משבר כאשר אחותו הקטנה נהרגה ואמו נפצעה מפיצוץ רימון ליד ביתם. הוא עזר לאימו הן בכלכלת הבית והן באופן פיזי לאור מצבה הגופני. נסיבות חייו הקשות הן שהביאוהו לבצע את העבירות בהן הורשע.

נטען כי העבירות בוצעו בפרק זמן של פחות מחודש, חלקן בהפרש של שעות. לאור סמיכות הזמנים ביקש ב"כ הנאשם לראות את האישומים בין התאריכים 2-3.4.14 כאירוע אחד. עוד נטען כי מבלי להקל ראש בחומרת העבירה מדובר בגניבת קטנועים ולא ברכבים פרטיים, וכי אלו בוצעו ללא אלימות.

נטען כי מתחם הענישה לכל האירועים יחד הינו 10-24 חודשי מאסר. ב"כ הנאשם ביקש שלא למצות את הדין עם הנאשם, אלא לחרוג ממתחם הענישה לקולא, נוכח מכלול הנסיבות, ובהן היותו של הנאשם "בגיר צעיר", ותסקיר שירות המבחן המלמד כי הנאשם הבין את המחיר הכבד שהוא משלם ועתיד לשלם. נטען כי הנאשם הבין את חומרת העבירות, וכי עוד בהיותו עצור נרשם לקבוצות חינוך, ויש סיכוי של ממש לשיקומו.

5. בדברו לעונש טען **הנאשם** כי הוא מצטער על מעשיו, מכיר בכך שטעה, ולא יחזור על המעשים. הוא ציין את רצונו לסייע למשפחתו, ולפיכך להשתחרר ממאסרו בהקדם.

דין וגזירת הדין

6. העיקרון המנחה בגזירת הדין הינו עקרון ההלימה, בהתאם לס' 40ב לחוק. במסגרת תיקון 113 לחוק נקבע כי בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מהעבירות בהן הורשע הנאשם, במידת הפגיעה בערכים אלו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

7. **הערכים החברתיים** אשר נפגעו בעקבות מעשיו של הנאשם הינם זכותו של אדם להגנה על קניינו,

הגנה על הסדר הציבורי, וריבונות המדינה. לצד העבירות בניגוד לסימן ה'1 לחוק קבע המחוקק עונשי מאסר ממושכים נוכח החומרה שייחס לעבירות אלו. בית המשפט העליון עמד פעמים רבות על כך שהעבירות הקשורות ברכב ובגניבתו הוכרו זה מכבר כמכת מדינה ממש, והענישה עליהן הוחמרה - הן בחוק והן בפסיקה. זאת, בנסיין להילחם בתופעה נפוצה זו, ההופכת את רכוש הפרט להפקר. **רע"פ 7890/10 לאיק מליטאת נ' מדינת ישראל** התייחס למפח הנפש והפגיעה בנפגעי העבירה בגלותם כי רכוש שעלה להם ממון רב נגנב, ולפיכך לצורך בענישה מחמירה של מי ששולח יד ברכוש הזולת.

עסקין בעבירות הקלות לביצוע וקשות לאכיפה.

יוזכר, כי נוסף על תחושת הביטחון של הפרט שנפגעת, כמו גם איכות חייו, מסבות העבירות בהן הורשע הנאשם גם נזק כלכלי נרחב - הן לנפגעי העבירה באופן ישיר, הן באופן עקיף בשל הצורך לשדרג את אמצעי המיגון, והן למשק המדינה.

כן התייחסה הפסיקה לפוטנציאל האלימות שנוצר כתוצאה מביצוע עבירות אלו, ובאופן ספציפי בכל הנוגע לגניבת רכבים לפוטנציאל הסכנה למשתמשים בדרך. בנסיבות תיק זה, הנאשם הודה כי לאחר הגניבה נשוא האישום הראשון התנהל מרדף במסגרתו חצו הנאשמים צמתים בניגוד לאור אדום תוך פגיעה ברכבים אחרים, והפריעו לכלי רכב אחרים בנתיב הנסיעה. עם זאת, הנאשם לא הורשע בעבירה כלשהי נשוא התנהגות זו.

לעניין הכניסה לישראל שלא כדין, הרי שהנאשם פגע ביכולתה של המדינה לקבוע את זהות הבאים בשעריה. שהייה בלתי חוקית בישראל, בודאי כזו הכרוכה בביצוע עבירות פליליות, מערערת את ביטחון האזרחים והמדינה.

נוכח מכלול הנסיבות, פגיעת הנאשם בערכים המגונים הינה משמעותית.

8. **בקביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לס' 40 לחוק, יש להתחשב כאמור גם בנסיבות ביצוע העבירה.** במקרה שלפניי חומרה מיוחדת יש בכך שהנאשם פעל תוך תכנון מוקדם, בצוותא, ולאחר שהצטייד ברכב אשר נועד להעמסת האופנועים הגנובים עליו. הוא הורשע בביצועם של 6 אירועים שונים, דומים במהותם ובמטרתם, אשר בוצעו כולם בפרק זמן קצר בן כחודש בלבד, כשהוא שוהה בישראל ללא אישור, ומחזיק בכלי פריצה. **המעשים, אשר נעשו ככלל לאור יום ובעיבורה של עיר, מלמדים על תעוזה, העדר מורא, ומסוכנות של ממש הנשקפת מהנאשם. אין המדובר במעשים ספונטניים או במעידה חד פעמית, אלא בדפוס התנהגות מכוון מטרה.** הנאשם שב וביצע את המעשים אף שבכל נקודת זמן יכול היה להימנע מכך. גם משום כך אין מקום להיעתר לבקשת ההגנה ולקבוע מתחם אחד למספר אירועים שונים.

9. חלקם של כל אחד מהנאשמים: באשר לטענות ההגנה בדבר חלקו של הנאשם בביצוע העבירות, במסגרתן נטען כי הנאשם לא היה הדמות הדומיננטית, כי נגרר ונוצל בידי אחר, וכי קיבל סכומי כסף נטענים בתמורה למעשיו, הרי שהמאשימה התנגדה לטענות אלו, אשר לא בא זכרן בכתב האישום בו הודה הנאשם.

אך לאחרונה חזר בית המשפט העליון **בע"פ 1569/13 אלשיך-כרים נ' מדינת ישראל**, על ההלכה לפיה לא ניתן לעשות שימוש בפרטים ובעובדות שאינם נכללים בכתב האישום.

יתרה מכך, בהתאם לסעיף 40(ד) לחוק, על כתב האישום בו הודה הנאשם לכלול את כל העובדות והנסיבות הרלוונטיות לביצוע העבירה.

בהתאם לסעיף 40 (ב)(1) ו-(2) לחוק, רשאי הנאשם להביא ראיות מטעמו בשלב הטעונים לעונש, וראיות בדבר נסיבות ביצוע העבירה.

בית המשפט העליון דן לאחרונה בע"פ 3667/13 מוחמד חטיב נ' מדינת ישראל, בשאלה אם רשאי בית המשפט בשלב גזירת הדין להיזקק לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ואשר אינן מצוינות בכתב האישום, וקבע כי בהתחשב בהלכה ובסעיפי החוק המפורשים שלעיל, הרי שהודאת הנאשם בכתב האישום מהווה הצהרה כי לא נשמטו מכתב האישום נסיבות או עובדות היכולות להקל עימו, וכי על כל תוספת של נסיבות כאמור לעמוד בתנאי סעיף 40, קרי יש צורך בהבאת ראיות לענין זה, בתנאים המפורטים בסעיף. אשר על כן, אין בידי להתייחס לטענותיו העובדתיות והנסיבתיות של ב"כ הנאשם כמפורט לעיל, שכן אלו לא הוכחו בראיה כלשהי.

לא למותר לציין כי מכתב האישום מצטיירת תמונה שונה מזו לה טען ב"כ הנאשם. בהתאם לעובדות בהן הודה הנאשם הוא שגנב בפועל את האופנועים, והוא אף הורשע בשישה אישומים שונים, שעה שנאשם 2 הורשע בשני אישומים בלבד. נאשם 2 הורשע בסיוע לגניבת רכב, בניסיון גניבת רכב, ובעבירות נלוות. מכאן שכתב האישום בעניינו קל באופן ניכר מכתב האישום בו הודה הנאשם שבפניו. יצוין כי נאשם 2, אשר בעברו הרשעות בעבירות שאינן עבירות רכוש, נידון למאסר בפועל למשך 14 חודשים, למאסרים מותנים ולקנס.

באשר לעבירת השב"ח, הרי שהמדיניות השיפוטית מקלה מאד עם אלו הנכנסים לישראל במטרה לשבור שבר. מנגד, יש מקום להחמיר עם אלו הנכנסים לתחומי המדינה לשם ביצוע עבירה, בודאי עם אלו העושים זאת באופן שיטתי, מתוכנן, ותוך ריבוי מעשים. אלו ראויים לענישה משמעותית, ודינם אינו דומה לדין מי שנכנסים לצרכי פרנסה.

10. באשר למדיניות הענישה, נקבע ברע"פ 6285/12 - אברהם וקנין נ' מדינת ישראל (תק-על 2012(3), 9184), כי עבירות המבוצעות מספר רב של פעמים, תוך שיטתיות ופגיעה בקורבנות תמימים, והבעת זלזול בשלטון החוק, מחייבות את מענה ענישתי ראוי. כן התייחס בית המשפט באותו ענין לעוגמת הנפש והצער שנגרמים בעקבות עבירות רכוש כגון דא.

בחינת הענישה הנוהגת מגלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים מאסרים לתקופות משמעותיות:

א. ברע"פ 7890/10 **לאיק מליטאת נ' מדינת ישראל**, נדחתה בקשתו של נאשם בעל עבר פלילי, אשר הורשע בעבירות של ניסיון גניבת רכב ופריצה לרכב בצוותא, החזקת כלי פריצה בצוותא, הפרעה לשוטרי וכניסה לישראל, ונידון ל-30 חודשי מאסר בפועל. הופעלו במצטבר, ובחופף זה לזה, 2 מאסרים מותנים, כך שסך הכול הוטלו על הנאשם 42 חודשי מאסר בפועל.

ב. ברע"פ 2011/10 **אנור בדרן נ' מדינת ישראל**, דחה בית המשפט העליון בקשת נאשם צעיר, נעדר עבר פלילי, אשר שירות המבחן הגיש בעניינו תסקיר חיובי, ואשר הורשע בהתאם להודאתו בעבירות של גניבת רכב וניסיון גניבת רכב. הוא נידון בבית המשפט המחוזי ל-8 חודשי מאסר בפועל לאחר שעונשו הוחמר מחודשיים מאסר לריצוי בעבודות שירות, אשר נגזרו עליו בבית משפט השלום.

ג. ברע"פ 4789/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, נידונה בקשת נאשם אשר הורשע במסגרת הסדר בביצוע עבירות של גניבת רכב (אופנוע), נהיגה בזמן פסילה, הפרעה לשוטרי והפרת הוראה

חוקית. הוגש בעניינו תסקיר חיובי אשר המליץ על ריצוי המאסר בדרך של עבודות שירות, אולם בית המשפט גזר על הנאשם 10 חודשי מאסר, והפעיל מאסר מותנה כך שסך הכל נידון הנאשם ל-13 חודשים. ערעור ובקשת רשות הערעור נידחו.

ד. בעפ"ג (מחוזי מרכז) 61853-01-13 **מואמן דעמה נ' מדינת ישראל**, נדחה ערעור נאשם אשר הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירות של גניבת רכב, נהיגה פוחזת ברכב, הפרעה לשוטל ושהייה בישראל שלא כדין, ונידון בגין ארוע אחד זה ל-15 חודשי מאסר.

ה. בת"פ (מחוזי מרכז) 3395-11-12 **מדינת ישראל נ' עבד אבו שנב ואח'**, הורשע הנאשם, צעיר נעדר עבר פלילי, במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות של גניבת רכב, שהייה בלתי חוקית בישראל, הפרעה לשוטל במילוי תפקידו וקשירת קשר לביצוע פשע, ונידון ל-10 חודשי מאסר בפועל.

ו. בת"פ (שלום פ"ת) 4613-11-12 **מדינת ישראל נ' כמאל אבו סנינה ואח'**, הורשעו נאשמים צעירים נעדרים עבר פלילי, בשהייה בלתי חוקית וגניבת רכב. בנוסף הורשע נאשם 2 בעבירות של נהיגה ללא רישיון ונהיגה ללא ביטוח. בית המשפט קבע מתחם לעבירות של גניבת הרכב והשהייה בלתי חוקית, שהינו 7-18 חודשי מאסר, וגזר על הנאשמים 8 חודשי מאסר בפועל, פיצוי בסך 750 ₪ וקנס בסכום זהה.

ז. בת"פ (שלום פ"ת) 9235-02-13 **מדינת ישראל נ' סעד אבו הניה**, הורשע נאשם צעיר נעדר עבר פלילי, בהתאם להודאתו בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב, נהיגה פוחזת של רכב והפרעה לשוטל במילוי תפקידו. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם שהינו 9-19 חודשי מאסר, וגזר את דינו של הנאשם ל-12 חודשי מאסר בפועל, מע"ת, קנס בגובה 5000 ₪, ופיצוי בסכום זהה.

ח. בת"פ (שלום רמלה) 13591-01-12 **מדינת ישראל נ' וואפי אל טורי**, הורשע צעיר נעדר עבר פלילי, במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות של חבלה במזיד ברכב, גניבת רכב והפרעה לשוטל במילוי תפקידו. חרף המלצת שירות המבחן לבטל את הרשעתו ולהעמידו במבחן, קבע בית המשפט כי המתחם ההולם לעבירות הינו 12-18 חודשי מאסר, וגזר על הנאשם 12 חודשי מאסר. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה.

ט. בת"פ (שלום ים) 16553-08-10 **מדינת ישראל נ' נדאל ברהום**, הורשע צעיר נעדר עבר פלילי על פי הודאתו ב-8 אישומים הדומים במהותם למקרה שבפניי, ואשר בוצעו אף הם במשך תקופה של כחודש. בית המשפט גזר על הנאשם 36 חודשי מאסר בפועל. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה, תוך שבית המשפט עמד על כך שכל גניבה כשלעצמה מצדיקה מאסר משמעותי.

יובהר כי חלק מגזרי הדין אותם הגישו הצדדים לעיוני אינם מתאימים לשמש כאמת מידה לענייננו, שכן נטו לחומרא בשל עבר פלילי מכביד, חסרו את ההקלה שיש עם קבלת האחריות ואי שמיעת הראיות, ומנגד - היו בעלי המלצה חיובית במיוחד מאת שירות המבחן, בעלי נסיבות אישיות חריגות, ועוד.

11. לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, ובהתאם לסעיף 40ג (ב) לחוק לפיו כאשר מדובר במספר אירועים יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, אני קובעת באשר לכל אחד מהאישומים מתחם עונש הולם בן 8-19 חודשי מאסר.

12. **בגזירת העונש בגדרי המתחם** יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. לחומרא יוזכר כי חלק מהאופנועים שנגנבו לא הוחזרו לבעליהם. לקולא יש לשקול את גילו הצעיר של הנאשם, אשר הינו כיום כבן 22, ואת העובדה כי הוא נעדר עבר פלילי. הנאשם שיתף פעולה בחקירתו במשטרה, לקח אחריות על מעשיו והביע חרטה עליהם, וחסך מזמנו של בית המשפט ומזמנם של העדים הרבים. נסיבות חייו קשות, שכן אחותו נהרגה ואימו נפצעה מרימון שהושלך לעבר חצר ביתם, והוא התייתם מאביו. בנוסף, כנטען על ידי בא כוחו - הוא עצור כשנה, ואינו זוכה לביקורים.

13. בטרם הטיעונים הוריתי לבקשת הנאשם על עריכת **תסקיר שירות המבחן** בעניינו.

מהתסקיר עולה כי הנאשם אינו מגלה מודעות לחומרת העבירות בהן הורשע, למניעי התנהגותו העבריינית, ומתקשה לקבל אחריות על מעשיו. הוא משליכה על גורמים חיצוניים ותופס עצמו כקורבן לניצול מצד אחרים. נמצא כי הנאשם נעדר תפקוד לאורך שנים, התחבר לחברה שולית, מגלה תלות בסביבתו, מקיים מערכות יחסים חברתיות בעייתיות ואינו בעל שיקול דעת מעמיק. עוד עולה מהתסקיר, כי הנאשם משתתף במסגרת מעצרו בתוכניות בחינוך, אך שלל נזקקות טיפולית והביע ביטחון בכוחותיו להימנע מביצוע עבירות דומות בעתיד. לפיכך לא המליץ שירות המבחן על עונש שיקומי.

14. חרף עתירת ב"כ הנאשם לחרוג ממתחם הענישה לקולא מאחר והנאשם נמנה על האוכלוסייה של "בגירים צעירים", איני מוצאת כי יש הצדקה לחרוגה מהמתחם בעניינו. בהקשר זה תוזכר הסתייגות שניים משופטי ההרכב מהאבחנה בין בגירים לבגירים צעירים **בע"פ 452/14 דבוש נ' מדינת ישראל** והבחינה ביקורתית של הקטגוריה "בגיר צעיר" **בע"פ 2357/13 בענין איתמר רוש**, במסגרתה התייחס בית המשפט לחובה לגזור את הדין ממילא תוך התחשבות בסעיף 40 יא(1) לחוק, אשר על פיו יש לשקול בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה גם את גילו של הנאשם.

לפיכך, בשקילת העונש הראוי לא מצאתי כי יש במקרה זה הצדקה לסטות לחומרא או לקולא מהמתחם שנקבע.

15. בסופו של יום נמצא כי מכלול הנסיבות והשיקולים מחייבים להטיל על הנאשם ענישה משמעותית ומרתיעה, אשר תהלוך את חומרת מעשיו, ותשמש גם כהרתעה ליחיד ולרבים.

לא אוכל להימנע מהטלת ענישה כלכלית, שכן מטרת ביצוע העבירות הינו בצע כסף. עם זאת, באשר לגובה העיצומים הכלכליים אתחשב גם במצבו הכלכלי של הנאשם.

16. **אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. 44 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו, 24.4.14.

עמוד 7

- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירת רכוש שאינה פשע, למעט עבירה על סעיף 413 לחוק.
- למען הסר ספק מובהר כי הטלת 2 המאסרים המותנים נועדה להקל עם הנאשם באמצעות אבחנה בין עבירות עוון לעבירות פשע, וכי הנאשם לא ישא בגין הפעלת המאסרים המותנים מאסר העולה על 12 חודשים.
- ד. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירה על חוק הכניסה לישראל, וכן עבירה שיש בה יסוד של הפרעה לשוטר או התנגדות למעצר.
- ה. קנס בסך 3000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-6 תשלומים שווים ורצופים החל ב-1.6.16.
- ו. פיצוי בסך 1000 ₪ לכל אחד מבעלי הרכבים הגנובים, ופיצוי בגובה 500 ₪ לבעלי העגלה הגנובה ולמתלונן נשוא האישום הראשון. סך הכל ישלם הנאשם 5000 ₪ ב-10 תשלומים שווים ורצופים, החל מ-1.7.15, ובראשון לכל חודש שלאחריו.
- לא ישולם אחד התשלומים במועדו, יעמוד התשלום כולו לפירעון מיידי.
- המאשימה תעביר למזכירות את פרטי המתלוננים.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצגים לפי שיקול דעת קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, ט"ז אייר תשע"ה, 05 מאי 2015, בנוכחות הצדדים.